

ZALECENIA

ZALECENIE RADY (UE) 2022/290

z dnia 22 lutego 2022 r.

zmieniające zalecenie Rady (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. b) i e) oraz art. 292 zdanie pierwsze i drugie,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) 30 czerwca 2020 r. Rada przyjęła zalecenie (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia ⁽¹⁾.
- (2) 2 lutego 2021 r. Rada zmieniła zalecenie (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia ⁽²⁾ w celu aktualizacji kryteriów stosowanych na potrzeby dokonania oceny, czy podróż inna niż niezbędna z państw trzecich jest bezpieczna i czy należy na nią zezwolić.
- (3) Tą samą zmianą wprowadzono mechanizmy ograniczające rozprzestrzenianie się w UE wariantów wirusa SARS-CoV-2 budzących obawy ⁽³⁾.
- (4) 20 maja 2021 r. Rada zmieniła zalecenie (UE) 2020/912 ⁽⁴⁾ w celu uwzględnienia wprowadzenia i pozytywnego wpływu kampanii szczepień na powstrzymanie rozprzestrzeniania się wirusa, a także w celu dalszego ograniczenia przenoszenia i rozprzestrzeniania się w UE nowych wariantów będących przedmiotem zainteresowania i wariantów budzących obawy.
- (5) 14 czerwca 2021 r. Parlament i Rada przyjęły rozporządzenia (UE) 2021/953 ⁽⁵⁾ i (UE) 2021/954 ⁽⁶⁾ w sprawie unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID. Unijne cyfrowe zaświadczenie COVID dowiodło swojej skuteczności jako jedno z podstawowych narzędzi pomagających przywrócić możliwość podróżowania w obrębie UE.

⁽¹⁾ Zalecenie Rady (UE) 2020/912 z dnia 30 czerwca 2020 r. w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia (Dz.U. L1 208 z 1.7.2020, s. 1).

⁽²⁾ Zalecenie Rady (UE) 2021/132 z dnia 2 lutego 2021 r. zmieniające zalecenie Rady (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia (Dz.U. L 41 z 4.2.2021, s. 1).

⁽³⁾ „Obszar UE+” obejmuje wszystkie państwa członkowskie strefy Schengen (w tym Bułgarię, Chorwację, Cypr i Rumunię), a także cztery państwa stowarzyszone w ramach Schengen. Obejmuje on również Irlandię, jeżeli podejmie ona decyzję o stosowaniu niniejszego zalecenia.

⁽⁴⁾ Zalecenie Rady (UE) 2021/816 z dnia 20 maja 2021 r. zmieniające zalecenie Rady (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia (Dz.U. L 182 z 21.5.2021, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 z dnia 14 czerwca 2021 r. w sprawie ram wydawania, weryfikowania i uznawania interoperacyjnych zaświadczeń o szczepieniu, o wyniku testu i o powrocie do zdrowia w związku z COVID-19 (unijne cyfrowe zaświadczenie COVID) w celu ułatwienia swobodnego przemieszczania się w czasie pandemii COVID-19 (Dz.U. L 211 z 15.6.2021, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/954 z dnia 14 czerwca 2021 r. w sprawie ram wydawania obywatelom państw trzecich legalnie przebywającym lub zamieszkującym na terytoriach państw członkowskich w czasie pandemii COVID-19 interoperacyjnych zaświadczeń o szczepieniu, o wyniku testu i o powrocie do zdrowia w związku z COVID-19 (unijne cyfrowe zaświadczenie COVID), oraz weryfikowania i uznawania takich zaświadczeń (Dz.U. L 211 z 15.6.2021, s. 24).

- (6) Od czasu przyjęcia rozporządzenia (UE) 2021/953 Komisja przyjęła szereg aktów wykonawczych stanowiących, że zaświadczenia COVID-19 wydawane przez określone państwo trzecie należy uznawać za równoważne z zaświadczeniami wydawanymi przez państwa członkowskie zgodnie z tym rozporządzeniem. Zaświadczenia o szczepieniu, o powrocie do zdrowia i o wyniku testu objęte takimi aktami wykonawczymi mogą zatem być w sposób bezpieczny i wiarygodny uwierzytelnione. W związku z tym unijne cyfrowe zaświadczenie COVID, a w szczególności decyzje wykonawcze przyjęte na tej podstawie, ułatwiły również bezpieczne wznowienie podróży z państw trzecich do UE. (7)
- (7) Obecne podejście określone w zaleceniu (UE) 2020/912 należy zaktualizować, aby uwzględnić ustanowienie unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID, a także rozwój pandemii, w tym pojawienie się budzącego obawy wariantu omikron, wzrost wskaźnika zaszczepienia oraz stopniowe znoszenie ograniczeń w podróżowaniu na całym świecie.
- (8) 22 października 2021 r., w świetle rozwoju sytuacji epidemiologicznej, Rada Europejska w swoich konkluzjach wezwała do dalszej koordynacji w celu ułatwienia swobodnego przemieszczania się w obrębie UE i podróżowania do UE oraz do zmiany obu zaleceń, w tym zalecenia Rady (UE) 2020/912.
- (9) Standardowy okres uznawania zaświadczeń o szczepieniu wydawanych przez państwa trzecie po zakończeniu serii szczepień pierwotnych należy ustalić na 270 dni. Aby zapewnić skoordynowane podejście, państwa członkowskie nie powinny uznawać zaświadczeń o szczepieniu wydanych po zakończeniu serii szczepień pierwotnych, jeżeli upłynęło więcej niż 270 dni od podania wskazanej w nich dawki. W takim przypadku państwa członkowskie powinny uznawać zaświadczenia o szczepieniu wskazujące, że po zakończeniu serii szczepień pierwotnych otrzymano dawkę dodatkową.
- (10) Aby jeszcze bardziej ułatwić bezpieczne podróżowanie do UE, próg 14-dniowego wskaźnika łącznych zgłoszonych przypadków COVID-19 powinien zostać podwyższony z 75 do 100 na 100 000 mieszkańców. Jednocześnie, aby uwzględnić zwiększone możliwości przeprowadzania testów prawie dwa lata po pojawieniu się wirusa, należy również zwiększyć wymagany minimalny tygodniowy wskaźnik przeprowadzonych testów z 300 do 600 testów na 100 000 mieszkańców. Powinno to jeszcze bardziej zwiększyć wiarygodność danych wykorzystywanych do określenia, w jakim stopniu należy umożliwić inne niż niezbędne podróże z danego państwa trzeciego.
- (11) Aby lepiej uwzględnić inne niż niezbędne podróże do Unii oraz zwiększyć przewidywalność dla podróżnych z państw trzecich, państwa członkowskie powinny uznawać nie tylko szczepionki przeciwko COVID-19, dla których wydano pozwolenie na dopuszczenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (8), ale również te, dla których Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) wydała nadzwyczajne pozwolenie na stosowanie.
- (12) Ponadto, jako alternatywę dla szczepień, państwa członkowskie powinny zezwolić na podróże inne niż niezbędne osobom, które powróciły do zdrowia po przebyciu COVID-19 w ciągu 180 dni przed podróżą do UE i które posiadają unijne cyfrowe zaświadczenie COVID lub zaświadczenie uznane za równoważne z tym zaświadczeniem.
- (13) Jednocześnie, aby jeszcze bardziej ograniczyć ryzyko przenoszenia wirusa SARS-CoV-2, państwa członkowskie mogą również wymagać przed podróżą ważnego dowodu negatywnego wyniku testu łańcuchowej reakcji polimerazy z odwrotną transkrypcją w czasie rzeczywistym (RT-PCR) od podróżnych, którzy: (i) otrzymali szczepionkę przeciwko COVID-19, dla której WHO wydało nadzwyczajne pozwolenie na stosowanie, ale która nie figuruje w wykazie szczepionek dopuszczonych w UE na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004, albo (ii) powrócili do zdrowia po przebyciu COVID-19 w ciągu 180 dni przed podróżą do UE.

(7) Zaktualizowany wykaz decyzji o równoważności jest publikowany na następującej stronie internetowej:

https://ec.europa.eu/info/publications/commission-implementing-decisions-eu-equivalence-covid-19-certificates-issued-non-eu-countries_en

(8) Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. wspólnotowe unijne procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 136 z 30.4.2004, s. 1).

- (13a) Ze względu na fakt, że weryfikacja autentyczności, integralności i ważności zaświadczeń o szczepieniu wydawanych przez państwa trzecie niestosujące ram zaufania unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID lub zaświadczenia o szczepieniu, które zostało uznane za równoważne z tym zaświadczeniem, może nie być możliwa, państwa członkowskie mogą również wymagać przed podróżą ważnego dowodu negatywnego wyniku testu RT-PCR, w przypadku gdy podróżny został w pełni zaszczepiony szczepionką przeciwko COVID-19, dla której wydano pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004, ale nie posiada unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID lub zaświadczenia uznanego za równoważne z tym zaświadczeniem.
- (14) Dzieci w wieku powyżej 6 lat i poniżej 18 lat powinny mieć możliwość podróżowania pod warunkiem uzyskania negatywnego wyniku testu RT-PCR przed podróżą. W takich przypadkach państwa członkowskie mogą wymagać przeprowadzenia dodatkowego testu po przybyciu, poddania się kwarantannie lub samoizolacji. Test nie powinien być wymagany od dzieci w wieku powyżej 6 lat i poniżej 18 lat, które posiadają ważny dowód szczepienia przeciwko COVID-19 wydany w wyniku zaszczepienia szczepionką przeciwko COVID-19 dopuszczoną do obrotu w UE zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004. Żadnych dodatkowych wymogów nie powinno się nakładać na dzieci w wieku poniżej 6 lat podróżujące z osobą dorosłą.
- (14a) Państwa członkowskie mogą zezwolić na podróże inne niż niezbędne osobom, w przypadku których przyjęte szczepienie przeciwko COVID-19 jest przeciwwskazane z medycznego punktu widzenia, pod warunkiem że osoby te przedłożyły niezbędną dokumentację i uzyskały przed podróżą negatywny wynik testu RT-PCR.
- (15) Mając na uwadze rosnący wskaźnik zaszczepienia na świecie, właściwe jest stopniowe odejście od obecnego podejścia hybrydowego opartego na państwach i osobach do podejścia opartego wyłącznie na osobach, a w związku z tym oparcie zniesienia ograniczeń w podróżowaniu wyłącznie na statusie zaszczepienia podróżnego lub na pełnionej przez niego funkcji bądź innej konieczności uzasadniającej podróż. Obecnie jednak nadal istnieją państwa trzecie o ograniczonym dostępie do szczepionek lub niskim wskaźniku zaszczepienia. W związku z tym, aby dać państwu trzecim czas na zwiększenie wskaźnika zaszczepienia, w tym na podanie dawek przypominających w celu zapewnienia ważności zaświadczeń o szczepieniu, oraz po uprzedniej ogólnej ocenie sytuacji w zakresie szczepień w państwach trzecich na podstawie danych dostarczonych między innymi przez delegatury UE do 30 kwietnia 2022 r., zalecenie powinno zostać poddane przeglądowi przez Komisję z myślą o skreśleniu załącznika I z uwzględnieniem rosnącego na całym świecie wskaźnika zaszczepienia. Komisja powinna złożyć sprawozdanie Radzie, a w stosownym przypadku może przedłożyć jej wniosek w sprawie skreślenia załącznika I.
- (16) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego zalecenia, nie jest nim związana ani go nie stosuje. Ponieważ niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania – w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego zalecenia – powinna zdecydować, czy dokona jego transpozycji.
- (17) Niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE⁽⁹⁾; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu, nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (18) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽¹⁰⁾, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji Rady 1999/437/WE⁽¹¹⁾.

⁽⁹⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽¹¹⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

- (19) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹²⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽¹³⁾.
- (20) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁴⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji 2011/350/UE ⁽¹⁵⁾,
- (21) Status prawny niniejszego zalecenia, jak wspomniano w motywach 15–19, pozostaje bez uszczerbku dla konieczności skoordynowanego podjęcia przez wszystkie państwa członkowskie, w interesie właściwego funkcjonowania strefy Schengen, decyzji o zniesieniu ograniczenia innych niż niezbędne podróży do Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

W zaleceniu (UE) 2020/912 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) od 1 marca 2022 r. w pkt 2 akapit drugi liczbę „75” zastępuje się liczbą „100”, a liczbę „300” zastępuje się liczbą „600”;
- 2) od 1 marca 2022 r. w pkt 6a akapity pierwszy, drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„Bez uszczerbku dla pkt 6 lit. a) i b), w przypadku gdy państwa członkowskie akceptują dowód szczepienia w celu uchylenia ograniczeń podróży wprowadzonych, aby ograniczyć rozprzestrzenianie się COVID-19, państwa członkowskie powinny co do zasady znieść tymczasowe ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do tych podróżnych, którzy nie później niż 14 dni przed wjazdem na obszar UE+ otrzymali ostatnią zalecaną dawkę jednej ze szczepionek przeciwko COVID-19 dopuszczonych w UE na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004 (*), pod warunkiem że upłynęło mniej niż 270 dni od podania dawki wskazanej w zaświadczeniu o szczepieniu w celu zakończenia serii szczepień pierwotnych lub otrzymano dawkę dodatkową po zakończeniu serii szczepień pierwotnych.

Państwa członkowskie powinny również znieść tymczasowe ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do tych podróżnych, którzy nie później niż 14 dni przed wjazdem na obszar UE+ otrzymali ostatnią zalecaną dawkę jednej ze szczepionek przeciwko COVID-19, w odniesieniu do których WHO wydało nadzwyczajne pozwolenie na stosowanie, pod warunkiem że upłynęło mniej niż 270 dni od podania dawki wskazanej w zaświadczeniu o szczepieniu w celu zakończenia serii szczepień pierwotnych lub otrzymano dawkę dodatkową po zakończeniu serii szczepień pierwotnych.

Państwa członkowskie powinny również znieść tymczasowe ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do tych podróżnych, którzy powrócili do zdrowia po przebyciu COVID-19 w ciągu 180 dni przed podróżą do UE.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽¹³⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽¹⁵⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

W tym celu podróżny, który chce odbyć podróż inną niż niezbędna do państwa członkowskiego, powinien posiadać:

- a) ważny dowód szczepienia przeciwko COVID-19 wydany po zaszczepieniu szczepionką przeciw COVID-19 dopuszczoną w UE na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004 albo
- b) ważny dowód szczepienia przeciwko COVID-19 wydany po zaszczepieniu szczepionką przeciw COVID-19, w odniesieniu do której WHO wydało nadzwyczajne pozwolenie na stosowanie, ale która nie figuruje w wykazie szczepionek dopuszczonych w UE na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004, albo
- c) ważny dowód powrotu do zdrowia.

Od podróżnych objętych zakresem lit. b) i c) powyżej państwo członkowskie może również wymagać ważnego dowodu negatywnego wyniku testu łańcuchowej reakcji polimerazy z odwrotną transkrypcją w czasie rzeczywistym (RT-PCR) przeprowadzonego nie wcześniej niż 72 godziny przed podróżą. W przypadku podróżnych objętych zakresem lit. b) państwa członkowskie mogą stosować dodatkowe środki zdrowotne, takie jak izolacja, kwarantanna lub przyjęcie szczepionki dopuszczonej do obrotu w UE zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004.

Oprócz unijnych cyfrowych zaświadczeń COVID państwa członkowskie powinny uznawać takie dowody szczepienia przeciwko COVID-19 lub powrotu do zdrowia po przebyciu COVID-19, jeżeli odpowiadają one zaświadczeniom uznanym za równoważne z zaświadczeniami wydanymi zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 (**) w akcie wykonawczym przyjętym przez Komisję na podstawie art. 8 tego rozporządzenia.

W przypadku gdy nie przyjęto takiego aktu dotyczącego zaświadczeń wydanych przez dane państwo trzecie, państwa członkowskie, na podstawie swojego prawa krajowego, mogłyby uznawać dowody przeprowadzenia testów i szczepienia wydawane przez to państwo trzecie, z uwzględnieniem konieczności dysponowania możliwością weryfikacji autentyczności, ważności i integralności zaświadczenia oraz tego, czy zawiera ono wszystkie istotne dane, jak określono w rozporządzeniu (UE) 2021/953.

W takim przypadku mogą one wymagać przed podróżą ważnego dowodu negatywnego wyniku testu RT-PCR od podróżnych w pełni zaszczepionych szczepionką przeciwko COVID-19, dla której wydano pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004, którzy nie posiadają jednak unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID lub zaświadczenia uznanego za równoważne z tym zaświadczeniem.

Dzieci w wieku powyżej 6 lat i poniżej 18 lat, które nie są objęte powyższymi przepisami, powinny również mieć możliwość odbycia innej niż niezbędna podróży do państwa członkowskiego, jeżeli posiadają ważny dowód negatywnego wyniku testu łańcuchowej reakcji polimerazy z odwrotną transkrypcją w czasie rzeczywistym (RT-PCR) przeprowadzonego nie wcześniej niż 72 godziny przed podróżą. W takich przypadkach państwa członkowskie mogą wymagać przeprowadzenia dodatkowego testu po przybyciu, a także poddania się kwarantannie lub samoizolacji. Żadnych dodatkowych wymogów nie powinno się nakładać na dzieci w wieku poniżej 6 lat podróżujące z osobą dorosłą.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 136 z 30.4.2004, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 z dnia 14 czerwca 2021 r. w sprawie ram wydawania, weryfikowania i uznawania interoperacyjnych zaświadczeń o szczepieniu, o wyniku testu i o powrocie do zdrowia w związku z COVID-19 (unijne cyfrowe zaświadczenie COVID) w celu ułatwienia swobodnego przemieszczania się w czasie pandemii COVID-19 (Dz.U. L 211 z 15.6.2021, s. 1)."

3) Dodaje się nowy pkt 12:

„12. Do dnia 30 kwietnia 2022 r. Komisja powinna dokonać przeglądu zalecenia w celu skreślenia załącznika I z uwzględnieniem rosnącego na całym świecie wskaźnika zaszczepienia.

Komisja powinna złożyć sprawozdanie Radzie, a w stosownych przypadkach może przedłożyć jej wniosek w sprawie skreślenia załącznika I.”.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 lutego 2022 r.

W imieniu Rady
C. BEAUNE
Przewodniczący